

[Justitsministeren]

mangler ikke holdning til f. eks. det, der drejer sig om børns muligheder for at blive hørt i forskellige relationer, både når det drejer sig om områder inden for justitsvæsenet, familieproblemer, og når det drejer sig om sociale områder. Der er i de senere år gennemført praksis på forskellige områder og – hvis jeg ikke er galt orienteret – oven i købet regler, der foreskriver, at børn skal høres i situationer, der berører dem selv personligt. Det er da udtryk for en holdning, der vedrører netop dette emne, børns mulighed for at udtale sig om deres egen personlige situation.

At vi ikke nu vil gå videre og umiddelbart gå så langt, som man fra VS' side mener vi bør, er ikke udtryk for en manglende holdning. Når det f. eks. skal drøftes bl. a. i arbejdsgruppen, er det, fordi vi mener, det er et problem. Vi beder ikke arbejdsgrupper beskæftige sig med noget, som vi ikke mener er problemer, men vi vil gerne komme til et resultat, der er så velbegrunderet og fornuftigt som muligt.

Hr. Wilhjelm var overrasket over – og det kan jeg såmænd godt forstå umiddelbart – at jeg mente, at oplysningskampagnen om voldens betydning burde afvente resultatet fra arbejdsgruppen. Jeg kan godt se, at det kan lyde overraskende. Det, der lå i mine tanker, var, at når vi forhåbentlig til efteråret får en rapport fra arbejdsgruppen, der diskuterer revselsesretten – jeg ved jo ikke, hvilket resultat den kommer til – så bliver der en anledning til at tage stilling, og i forbindelse med den stillingtagen vil der også være en anledning til at se på, hvordan en oplysningskampagne skal indrettes. Bliver resultatet, at vi afskaffer revselsesretten, er det klart, at så får kampagnen, oplysningen, et andet indhold, end hvis vi ikke gør det. Men under alle omstændigheder vil vi da til den tid også kunne advare, naturligvis, mod voldens skadelige virkninger. Problemet er altså, om vi skal gøre noget allerede nu, starte en oplysningskampagne allerede nu af den karakter, som hr. Wilhjelm nævnte, eller om vi skal vente, til rapporten fra gruppen foreligger. Det er da noget, vi kan drøfte helt åbent i retsudvalget. Jeg har også indtryk af fra bemærkningerne til forslaget, at VS heller ikke har lagt sig helt fast på, hvordan man skal gøre det. Det vil vi kunne drøfte i udvalget. Det kan godt være, at man kan finde et resultat tidligere end det tidspunkt, hvor vi må-

ske får lovgivning på grundlag af arbejdsgruppens arbejde.

Trafiksikkerheden er ikke god nok. Nej, naturligvis, så længe der overhovedet er børn, der dræbes eller kvæstes, er situationen ikke tilfredsstillende. Men derfor må vi alligevel sige, og der er da ikke nogen grund til ikke at fremhæve det, at det er ganske gode, jeg vil sige særdeles gode, resultater, der er opnået, hvad angår børns trafiksikkerhed i de senere år. Vi skal da videre, det er jeg ganske enig i, og det var bl. a. derfor, jeg nævnte den konference, der vil blive holdt i løbet af året.

Jeg vil også meget gerne medvirke til en undersøgelse, hvis en sådan ikke foreligger – det er ikke mit område direkte – en undersøgelse af, hvordan trafiksikkerheds- og færdselsundervisningen foregår i skolerne. Det vil jeg meget gerne bidrage positivt til.

Lad mig til slut sige til hr. Wilhjelm, at jeg har ikke talt om, at disse forslag nedbryder kernefamilien. Jeg tror nemlig ikke, det er rigtigt. Jeg tror ikke, at disse forslag har dette sigte, og jeg tror heller ikke, at de – i det omfang, man med rimelighed kan gennemføre dem – vil få det resultat. Jeg er helt sikker på, at der peges på nogle problemer, der er af betydning, og det kunne tværtimod være med til at hjælpe nogle kernefamilier, ganske givet. Det, vi skal finde ud af, er bare, hvordan vi bedst realiserer de tanker, der ligger bag VS' forslag og bag mange andre forslag, der er i den offentlige debat nu. VS' forslag bærer naturligvis præg af – det er bestemt ikke nogen kritik – at man har taget nogle punkter op, som er genstand for en offentlig debat, en væsentlig debat, men det er altså ikke ensbetydende med, at vi er kommet til det stadium, hvor vi kan vedtage noget i beslutningsform her i folketinget.

Jeg er også bange for, at de, der advarer mod at nedbryde kernefamilien og for enhver pris ikke vil gøre noget, der på nogen måde er udtryk for en indblanding i familiernes forhold, har en tendens til – det får man i hvert fald indtryk af en gang imellem, når man læser Jyllands-Posten – at gå ud fra, at stort set alle kernefamilier her i landet svarer til de allermest stabile præstefamilier i det vestjyske område el. lign. Det er jo ikke kendsgerningen. Det, man taler om, når man taler meget positivt om kernefamilien, det varme forhold mellem børn og voksne, fin-